

Arrest

nr. 145 376 van 12 mei 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 16 april 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 1 maart 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard en van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten van 19 maart 2012.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 maart 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 april 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 8 december 2009 dient de verzoekende partij een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) in.

1.2. Op 1 maart 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) een beslissing waarbij de aanvraag om

machting tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machting tot verblijf die op datum van 08.12.2009 werd ingediend, en op 26.08.2010 werd geactualiseerd, door :

B.M. (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machting tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werden door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructies niet meer van toepassing.

Betrokkene legt een arbeidscontract voor bij Tez Clean BVBA, d.d. 12.11.2009. In een door ons verzonden schrijven aan betrokkene d.d. 26.01.2011, staat uitdrukkelijk vermeld dat de Dienst Vreemdelingenzaken instructies zal afgeven tot afgifte van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister onder voorbehoud van de voorlegging van een arbeidskaart B. Uit een schrijven van het Vlaams gewest d.d. 26.08.2011 blijkt echter dat de aanvraag voor het bekomen van een arbeidskaart B geweigerd werd. Bijgevolg kan dit niet als een grond voor regularisatie aanvaard worden.

Wat de lokale verankering van betrokkene betreft (betrokkene zou werkbereid zijn, zou zich aangemeld hebben bij het Huis van het Nederlands, zou een uitgebreide vrienden-en kennissenkring hebben, zou gekend zijn bij het ASBL Entr'Aide Protestante Liégeoise en het Regionaal Open Centrum van Mechelen, en hij kan verschillende getuigenverklaringen voorleggen), dient er opgemerkt te worden dat betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie. Volgens de voorgelegde getuigenverklaringen zou betrokkene reeds sinds begin 2006 in België verblijven. Echter betrokkene heeft geen enkele verblijfsaanvraag ingediend om tijdens die periode zijn verblijf te wettigen. Betrokkene heeft zich aldus bewust genesteld in illegaal verblijf en het feit dat hij nu geïntegreerd zou zijn, is louter het gevolg van zijn eigen houding. Om deze redenen kan de integratie van mijnheer onmogelijk een grond tot regularisatie vormen.

Wat betreft het element dat betrokkene naar België gekomen zou zijn om zijn achtergebleven familie te onderhouden dient opgemerkt te worden dat hier geen bewijzen van voorgelegd worden en dat betrokkene niet aantoont waarom dit feit op zich een grond zou vormen voor een regularisatie.

Bijgevolg verzoek ik u door afgifte van het model van bijlage 13 van het K.B. van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. van 27 oktober 1981), zoals ingevoegd bij het K.B. van 22 november 1996 (B.S. van 6 december 1996) en gewijzigd door het K.B. van 22 juli 2008 (B.S. van 29 augustus 2008), aan de betrokkene kennis te geven van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie waarbij hem/haar/hun bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

Reden van de maatregel:

• De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art. 7, al 1,1° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig paspoort en geldig visum.

1.3. Op 19 maart 2012 neemt de gemachtigde ten aanzien van de verzoekende partij eveneens een beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de tweede bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN - Model B

In uitvoering van de beslissing van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid meegedeeld op datum van 01/03/2012, wordt aan B.M. (M) (...)

het bevel gegeven om uiterlijk op 18/04/2012 het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van Denemarken, Duitsland, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Litouwen, Luxemburg, Malta, Nederland, Noorwegen, Oostenrijk, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Spanje, Tsjechië, Zweden en Zwitserland (1), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven (2).

REDEN VAN DE BESLISSING :

• *De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten. (art. 7, alinea 1,1° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig paspoort en geldig visum."*

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel werpt verzoeker de schending op van de artikelen 1 tot 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

2.1.2. Verzoeker licht zijn eerste middel als volgt toe:

"De omstreden akte schendt de artikelen 1 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Inderdaad, de ministeriële instructies van 19/07/2009, punt 2.8.B bepalen : "De vreemdeling die voor zijn rechtsovereenkomst, een ononderbroken verblijf in België heeft sinds minstens 31 maart 2007 en die een kopie van zijn arbeidsovereenkomst bij een bepaalde werkgever voorgelegd heeft, hetzij voor een bepaalde duur van minstens één jaar, hetzij van onbepaalde duur, dat een loon voorziet gelijkwaardig aan het gewaarborgd minimumloon. Om dit te doen: Moet binnen de drie maanden van de rechtsovereenkomst het dossier vervolledigd zijn met een positief advies, uitgereikt door de Gewesten, betreffende het toekennen van de gevraagde arbeidsvergunning B. Het dossier moet vervolledigd worden met een arbeidsvergunning B, uitgereikt door de Gewesten, en dit op basis van een getuigschrift van inschrijving van drie maanden daartoe uitgereikt". In casu heeft verzoeker een geldige arbeidsovereenkomst aan zijn rechtsovereenkomst gevoegd op 08/12/2009. Hij heeft nooit kennis gehad van weigering van de vergunning B. Dit is een geval van overmacht Wat de Jurisprudence betreft door tegenpartij aangehaald, betreft zij het wel of niet voorleggen van een paspoort of een identiteitskaart. De juridische omstandigheden en basissen zijn niet dezelfde. Aangezien tegenpartij haar dossier niet kon actualiseren terwijl zij nooit kennis genomen heeft van de weigering van de vergunning B. In deze omstandigheden moest tegenpartij uitspraak doen in functie van een geldige overeenkomst. Zij moest het voorleggen van een nieuw contract en van een vergunning B toelaten. Des te meer dat in praktijk de verblijfstitel slechts afgeleverd wordt na voorlegging van de arbeidsvergunning B en dat de vorderingen van een vergunning B dikwijls noodzakelijkerwijze niet geïntroduceerd worden door dezelfde werkgever dan diegene waarvan oorspronkelijk het contract voorgelegd werd of door tegenpartij gekend. De beslissing is bijgevolg inadequaat gemotiveerd zowel qua vorm als naar recht.

2.1.3. De motieven van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is voldaan aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoeker, die zich verzet tegen de motieven van de bestreden beslissing, in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

2.1.4. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is

uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen.

2.1.5. De vermeende schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het kader van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

2.1.6. Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde. Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van dezelfde wet luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Een aanvraag, ingediend op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, vereist vanwege de overheid een dubbel onderzoek :

1° wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;

2° wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

2.1.7. De eerste bestreden beslissing verklaart de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond.

2.1.8. Verzoeker is in wezen van oordeel dat de vernietigde instructie van 19 juli 2009 had moeten worden toegepast op zijn aanvraag.

2.1.9. De staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid heeft op 19 juli 2009 instructies opgesteld waarin criteria worden opgesomd voor het gegrond verklaren van de aanvraag en de toekenning van een verblijfsmachtiging. Deze instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd bij arrest van de Raad van State nr. 198 769 van 9 december 2009 omdat ze *“het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen”*, omdat *“door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden”* en omdat *“uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt”*. De vernietigde instructie werd ingevolge de vernietiging ervan ex tunc uit het rechtsverkeer gehaald, zodat de verwerende partij er geen toepassing van kon maken en verzoeker er zich niet op kan beroepen.

2.1.10. Waar verzoeker er zich over beklaagt dat hij niet de toepassing krijgt van criteria van de instructie van 19 juli 2009, dient de Raad aldus op te merken dat hij niet kan toelaten dat bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de Vreemdelingenwet worden toegevoegd of vrijstelling verleend wordt van wettelijk vereiste voorwaarden. Dienvolgens vermag de Raad niet te toetsen aan de bedoelde instructies. Hieruit kan geen rechtsmiddel geput worden om tot de onwettigheid van de bestreden beslissing te besluiten (cf. RvS 13 maart 2012, nrs. 218.429, 218.431, 218.432 en 218.434; RvS 17 april 2012, nrs. 218.922 en 218.923; RvS 5 juni 2012, nrs. 219.608, 220.181 en 220.182; RvS 14 juni 2012, nrs. 219.743, 219.744 en 219.745).

2.1.11. Waar verzoeker beweert *“geen kennis gehad te hebben van de weigering van de arbeidsvergunning”* of *“niet de kans heeft gehad zijn dossier te actualiseren na deze weigering”*, zodat de aanvraag diende beoordeeld te worden op basis van het oorspronkelijk voorgelegd arbeidscontract, wijst de Raad er op dat de bestreden beslissing van 1 maart 2012 volgende motief bevat:

“Betrokkene legt een arbeidscontract voor bij Tez Clean BVBA, d.d. 12.11.2009. In een door ons verzonden schrijven aan betrokkene d.d. 26.01.2011, staat uitdrukkelijk vermeld dat de Dienst Vreemdelingenzaken instructies zal afgeven tot afgifte van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister onder voorbehoud van de voorlegging van een arbeidskaart B. Uit een schrijven van het Vlaams gewest d.d. 26.08.2011 blijkt echter dat de aanvraag voor het bekomen van een arbeidskaart B geweigerd werd. Bijgevolg kan dit niet als een grond voor regularisatie aanvaard worden”.

2.1.12. Zodoende werd verzoeker reeds bij brief van 26 januari 2011 op de hoogte gesteld dat het bestuur zou overgaan tot de afgifte van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister onder voorbehoud van de voorlegging van een arbeidskaart B. Op 26 augustus 2011 werd de arbeidskaart B evenwel geweigerd aan verzoeker. Het is verzoeker die de aanvraag van 8 december 2009 in toepassing van artikel 9bis zelf heeft geïnitieerd. Een dergelijke aanvraag betreft een gunst, met name de gunst van regularisatie en behelst geen recht op regularisatie. Op verzoeker berust een duidelijke informatie- en medewerkingsplicht in het kader van diens aanvraag in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Het kan dan ook niet verweten worden aan het bestuur dat zij van verzoeker verwacht dat deze zelf zijn aanvraag opvolgt en actualiseert en de nodige stukken bijbrengt indien vereist met het oog op een goede afloop van de door hem zelf geïnitieerde procedure. De Raad wijst er op dat het bestuur pas op 1 maart 2012 overging tot het nemen van de bestreden beslissing, daar waar de arbeidskaart B geweigerd werd op 26 augustus 2011. Verzoeker beweert dan wel dat hij niet op de hoogte was van deze weigering, maar maakt dat niet aannemelijk, of minstens niet dat hij er niet op de hoogte van had kunnen zijn zo hij de zaak had opgevolgd. De zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursoverheid geldt in het kader van een wederkerig bestuursrecht, evenzeer op de rechtsonderhorige (cf. RvS 28 april 2008, nr. 182.450, DE GRAEVE) en verzoeker kan zijn eigen in gebreke blijven niet zonder meer afwentelen op de verwerende partij. Hij kan dus bezwaarlijk voorhouden dat hij niet op de hoogte was of dat hij niet de mogelijkheid zou hebben gekregen om zijn dossier te actualiseren. Waar overigens verzoeker meent dat *‘anderen geregulariseerd werden op basis van een nieuw of tweede arbeidscontract’*, kan worden volstaan met de vaststelling dat hij niet aantoonde een tweede arbeidscontract te hebben waarvoor hij van het Vlaams Gewest wel een arbeidskaart B zou verkregen hebben.

Een schending van de aangevoerde motiveringsplicht ligt dan ook niet voor.

2.2.1. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van *“het principe van een goede administratie die vereist uitspraak te doen rekening houdend met alle elementen van het dossier”*.

2.2.2. Verzoeker licht zijn tweede middel als volgt toe: *“De omstreden akte schendt het principe van een goede administratie die vereist uitspraak te doen rekening houdend met alle elementen van het dossier. De partij moest een gunstige uitspraak doen gelet op de voorwaarden van de ministeriële instructies van 19/07/2009 waarvan alle voorwaarden vervuld waren op het ogenblik van de rechtsvordering in december 2009, te weten : De sociale banden in België aangelegd. De scholing en de integratie van de kinderen. De kennis van één der landstalen, of het volgen van lessen voor alfabetisering. Het beroepsverleden en de wil om te werken, het bezit van kwalificaties of aangepaste bevoegdheden voor de arbeidsmarkt, onder andere voor de beroepen waar tekort aan is, het perspectief om een beroepsactiviteit te kunnen uitoefenen en/of de mogelijkheid om in zijn behoeften te kunnen voorzien”. Wat de voorgelegde arbeidsovereenkomst betreft, deze is geldig. Het behoort tegenpartij toe uitspraak te doen gelet op de stukken op 15/12/2009 voorgelegd. Bovendien zoals tegenpartij een eerste gunstige beslissing in praktijk brengt, onder voorbehoud van het voorleggen van een vergunning B, belette niets hem later hetzelfde te doen in onderhavig geval, onder voorbehoud van het voorleggen van een arbeidsvergunning B en er verzoekende partij over in te lichten. Inderdaad, zoals hoger herinnerd, werden alle personen niet allemaal op basis van de oorspronkelijke arbeidsovereenkomst geregulariseerd, maar wel op basis van een contract afgesloten met een andere onderneming die niet gekend was door tegenpartij op het ogenblik van het nemen van de eerste beslissing”.*

2.2.3. In de mate dat verzoeker toepassing vraagt van de vernietigde instructie van 19 juli 2009, kan worden verwezen naar hetgeen bij de beoordeling van het eerste middel werd gesteld.

2.2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.2.5. Verzoeker kan bezwaarlijk voorhouden dat het arbeidscontract dat hij voorlegde bij zijn aanvraag had moeten leiden tot het inwilligen van zijn aanvraag; hij betwist niet dat hij met een brief van 26 januari 2011 van de verwerende partij ervan in kennis werd gesteld dat een positieve beslissing inzake de aanvraag voor de arbeidskaart B op basis van dit contract een voorwaarde was tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging en al evenmin dat de vereiste arbeidskaart werd geweigerd door het Vlaamse Gewest op 26 augustus 2011.

2.2.6. Waar verzoeker meent dat *‘anderen geregulariseerd werden op basis werden van een nieuw of tweede arbeidscontract’*, kan worden volstaan met de vaststelling dat hij niet aantoonde in het bezit te zijn van een tweede arbeidscontract dat hij zou hebben voorgelegd en waarvoor hij van het Vlaams Gewest wel een arbeidskaart B zou verkregen hebben.

2.2.7. Een schending van de zorgvuldigheidsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur wordt in casu niet aangetoond. Het tweede middel is niet gegrond.

2.3.1. In een derde en laatste middel werpt verzoeker de schending op van het evenredigheidsprincipe.

2.3.2. Verzoeker licht zijn laatste middel als volgt toe: *“De omstreden akte schendt het evenredigheidsprincipe in die zin dat de beslissing van het niet in overweging nemen onevenredig is ten opzichte van de talrijke fundamentele rechten die zij schendt en bijgevolg, rechtstreeks of zoals voorzien, te weten : het recht een regularisatie van verblijf te vragen, het recht te werken na de verblijfsregularisatie (cfr. de arbeidsovereenkomst).”*

2.3.3. Verzoeker toont niet aan hoe *‘het recht een regularisatie van verblijf aan te vragen’* en hieropvolgend tewerkgesteld te zullen zijn, kan worden geschonden door de in casu bestreden beslissing. Verzoeker heeft integendeel net de kans gekregen om een aanvraag in te dienen, die evenwel geweigerd werd door het bestuur.

2.3.4. Het evenredigheidsbeginsel hangt in wezen nauw samen met het redelijkheidsbeginsel, hetgeen slechts geschonden is wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van een bepaalde keuze is kunnen komen. Met andere woorden om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.3.5. De Raad stelt, in het kader van zijn opdracht van wettigheidstoetsing en verwijzend naar bespreking van het eerste en tweede middel, vast dat het bestuur in redelijkheid tot de door haar gedane vaststelling komt dat verzoeker niet voldeed aan de door de wetgever gestelde vereisten dewelke vervat zitten in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen elementen aan die zouden aantonen dat het bestuur op kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit is gekomen.

2.3.6. Verzoeker toont geen schending aan van het evenredigheidsbeginsel. Het derde middel is niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf mei tweeduizend vijftien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS